

A Mikó Jenővel való ismeretség és munkatársi viszony sok tanulsággal bírt, túlnyomórészt pozitívvá (amelynek tudatosítása e megemlékezés szándéka), ennél fogva ez az évforduló hálára és elismerésre indít többek között azért, mert tanulni lehetett tőle

- az önmagunkkal szembeni igényességet, a teológiai fejlődés belső igényét, a folyamatos önképzést, a megismerés olthatatlan vágyát, a tanulás szorgalmát,
- a létezés egyfajta eleganciáját, a külső szemlélő számára impozáns tartást,
- hallgatva az igehirdetéseit, azt, hogy az örök Igét társadalmi mozgásokban, távlatokban, jelenségekben is lássuk,
- a szenvedélyes, mégis visszafogott, komoly, erőltettség nélküli, de korántsem erőtlen érveléseit; az indokolt (és olykor indokolatlan) idegen szavakkal ékesített szónoklatainak tanulságait,
- azt, hogy az ember egy új társadalmi helyzetben miként tudhat józanul, önállóan gondolkozva, tartását nem feladva független maradni az áramlatok sodrásában, megmaradva a meggyőződésénél, a megharcolt elveinél,
- azt, amint óriási munkabírással, napi 12-15 órát dolgozott (a környezetétől is hasonlókat elvárva).

Sok funkciót törekedett betölteni, egy időben volt püspök, lelkipásztor, parlamenti képviselő, a Csehszlovákiai Ökumenikus Tanács elnöke, a pozsonyi evangélikus teológia református hallgatóiért felelős tanára, az induló komáromi katechéta képzőnk előadója, a gyülekezet ingatlanjainak házmestere, stb., miközben több nagy, messzi földön tett szolgálati utat abszolvált.

Néha felsejlik bennem az elutazásai előtti, s minden, a pozsonyi szűk egy esztendő 345 jegyzett szolgálatom előtti harcba szólítása: „vitézkedj!”

Dr. Görözdí Zsolt
Dunaszerdahely